

blindelings aan het volgen was. Door deze fout waren we een paar honderd meter van de route geraakt. Met wat vergelijken van elkaars gps lukte het ons om terug op de track te komen en was het vanaf daar slechts enkele kilometers naar de eerstvolgende post. Ondanks dat hij geen kopwerk deed, vond ik het toch fijn dat we met zijn tweeën, rennend of wandelend, daar in het donker liepen. Ik polste of hij na de bevoorradingspost nog met mij verder wilde. Volmondig zei hij 'Oui,' wat ik niet anders kon vertalen als een: Ja!

Nu ik bijna zeventien uur in de wedstrijd zat, nam de vermoeidheid bij mij toe en ik had voor mezelf al besloten dat, als er al een primitieve slaapgelegenheid zou zijn, ik daar géén gebruik van zou maken. Ik was bang dat ik dan uit mijn flow zou geraken doordat al mijn spieren dan stijf zouden aanvoelen en ik daarna niet meer vooruitkwam.

De volgende bevoorradingspost was gelegen aan een smal weggetje, bij een klein gebouw met daaraan een tent, midden in de bossen van Malmedy. Langs dat weggetje stonden enkele busjes en campers geparkeerd, kennelijk begeleiding van andere lopers. Bij aankomst hiervan volgde ik mijn routine van het aanvullen van mijn drank en voeding terwijl ik ondertussen een kopje bouillon nuttigde. Ondertussen kwam mijn compagnon van dat laatste uur de tent binnen gelopen. 'Excusez-moi, je dois dormir.'

Waaruit ik begreep dat hij ging slapen. Ik zag hem de tent uitlopen en kon in de verte zien dat hij in een camper stapte. Tsja, die verleiding had ik niet. Met hem was ik de enige loper die op dat moment op die bevoorradingspost was, een andere loper vragen kon dus niet. Ik besloot alleen verder te gaan en net op het moment dat ik vertrok zag ik twee andere lopers de post binnen komen lopen. De twijfel sloeg bij me toe. Wachten en met hen verder? Een rustmoment van

hen kon gerust zo'n twintig minuten duren en wilde ik daarop wachten? Na een minuutje wat dwalen bij de entree, bleef ik bij mijn besluit. Ik ging alleen door. Op naar post Robbertville du Barrage, welke zeventien kilometer en zo'n vijfhonderd klimmeters verder lag.

Ik liep daarbij vooral op de reflecterende routepijlen, omdat ik niet constant de route op mijn horloge wilde bekijken. Mijn aandacht zou dan niet op de oneffen paden gericht zijn, waarbij het dan vragen was om een valpartij. Zou ik toch een pijl missen en flink van het parcours verwijderd raken, dan zou mijn horloge toch een hoorbaar foutsignaal geven.

Ik voelde dat zo midden in de nacht de temperatuur bijna twintig graden lager was geworden. Om deze kou wat op te vangen en toch nog één droog T-shirt achter de hand te houden, liep ik verder met mijn regenjas aan. Een prima ademende jas, die zijn hoge aanschafprijs al dubbel en dwars had verdiend in die onweersbuien overdag.

Naarmate de uren vorderden werden mijn benen steeds stijver en kon ik door kramp in mijn buik sportdrank niet meer verdragen.

Ik had het zwaar, mijn benen leken rechte planken en voor mijn gevoel was ik daarmee meer aan het langlaufen dan enigszins aan het hardlopen. Ik begon ook lichtjes te zwalken en met mijn poles probeerde ik toch, al hardlopend, recht op de paden te blijven.

Nu had ik die hele dag al honderden keren zigzaggend tussen of over boomwortels heen gesprongen, maar net op het moment dat ik naast een schuine afgrond liep ging het die nacht mis. Ik stootte met mijn rechtervoet tegen zo'n boomwortel. Door mijn stijfheid en vermoeidheid kon ik niet adequaat reageren en viel ik voorover, waarna ik de donkere diepte in gleed. Kleine takjes zwiepten in mijn gezicht en ik hoorde een van mijn poles breken, waarna ik zo'n tien meter lager tegen een boom tot stilstand kwam.